

Ledamot, som är befattningshavare i statlig eller kommunal tjänst, äger för tjänstgöringen åtnjuta jämväl ersättning för de avlöningsförmåner om vilka han visar sig ha gått miste under tjänstledighet för fullgörande av ifrågavarande uppdrag.

Till varje sammanträde har nämnden som regel att ta ställning till en lång rad ofta komplicerade ärenden. Något särskilt inläsningsarvode utgår trots detta inte till ledamöterna.

Med denna utformning av ersättningsbestämmelserna är det i dagens löneläge ofta svårt att rekrytera ledamöter från den fria sektorn. Behovet av väl kvalificerade personer utanför den statliga och kommunala sektorn är emellertid mycket påtagligt.

Vi förmenar att gällande bestämmelser utgör ett hinder för en önskvärd rekrytering till prövningsnämnderna, varför det är nödvändigt med en ändring av gällande ersättningar.

Med stöd av det anförda får vi hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t föreslå en sådan ändring av ersättningsbestämmelserna för prövningsnämndens ledamöter att en väl kvalificerad och allsidig sammansättning av prövningsnämnderna möjliggöres.

Stockholm den 25 januari 1966

Birger Isacson

N. Yngve Nilsson

J.-A. Arvidson

Arne Svenungsson

Nr 206

Av herr Isacson m. fl., om rätt till avdrag vid beskattningen för vissa kostnader för vattenvård.

(Lika lydande med motion nr 272 i Andra kammaren)

I olika sammanhang har på senare år påtalats behovet av en förbättrad vattenvård. Vågarna att åstadkomma detta är flera. Upplysning, skärpt lagstiftning och stimulerande åtgärder i syfte att underlätta möjligheterna för vattenvårdande investeringar bör följas åt. Det är en samhällsuppgift av den art att förbättringar i syfte att minska nedsmutsningen av våra sjöar och vattendrag bör, ja måste, ges en stark prioritering från samhällsekonomisk synpunkt. Får vattenföreningarna gå för långt, kommer de skador som uppstår att bli avsevärt svårare och dyrbarare att reparera. Här om någonsin gäller bokstavligt talat regeln: Bättre att stämma i bäcken än i ån!

Så länge våra kommunala reningsverk ofta är både omoderna och otillräckliga för att förhindra en fortgående nedsmutsning av de mottagande recipienterna finner många hälsovårdsmyndigheter det vara svårt att med skärpt uppmärksamhet följa hur näringslivet bidrager till en förstöring av vattendrag och sjöar. Vetskapen om svårigheterna att få kapital och arbetskraft att räcka till för önskvärda investeringar inom detta område gör att myndigheterna ogärna vill tillämpa gällande lagstiftning. På så sätt sker med öppna ögon en fortsatt nedsmutsning. Modern teknik är inte alltid vattenvårdande, den måste oftast följas upp med speciella investeringar i vattenvårdande syfte. Inte minst inom jordbruket betyder en övergång till ensilering av vallfodret en sådan teknik som kräver speciella åtgärder från vattenvårdssynpunkt. Detta tillsammans med problemet att på ett kostnadsbesparande sätt ta till vara den flytande spillningen från djurbesättningarna kräver avsevärda investeringar. Tekniskt kan frågan genom den s. k. flytgödselhanteringen nu lösas i ett sammanhang och en verkligt effektiv vattenvård skapas vid lantbruksföretagen.

Då alla åtgärder som vidtages inom näringslivet i syfte att förbättra vattenvården är mycket betydelsefull från hela samhällets synpunkt, bör det också vara en viktig uppgift att genom speciella avskrivningsregler stimulera till och underlätta dessa investeringar. Allt talar för att en sådan ändring av kommunalskattelagstiftningen att investeringar av varaktig natur i vattenvårdande syfte kan avskrivas under loppet av högst tio år skulle få en betydande effekt.

Med stöd av det anförda får vi föreslå,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte föreslå sådan ändring av kommunalskattelagen att varaktiga investeringar i vattenvårdande syfte får avdragas vid taxeringen.

Stockholm den 25 januari 1966

Birger Isacson

Carl Eskilsson

Mary Hultell

J.-A. Arvidson

N. Yngve Nilsson

Arne Svenungsson